

идваха на цѣли дружини да гледатъ какво правя. И тоя часъ се чуваше силниятъ предпазенъ викъ на майкитѣ, които стояха надалечъ. Струваше ми се, че ясно долавяхъ думитѣ: „Джони, стой надалечъ отъ тоя мръсенъ човѣкъ!“

Освентъ бабуини, и други маймуни посещаваха смокинитѣ надъ нашия лагеръ. Това бѣха лемури. Тѣ населяватъ най-гориститѣ части на Африка и се движатъ главно ноще. Ония, които видѣхме около Рувъ, не бѣха по-голѣми отъ катерица, съ дълги уши, съ голѣми свѣтли очи, покрити съ сиво-кафява мека вълна. Рждетѣ и краката имъ сж като на обикновени маймуни, но първиятъ палецъ на крака е въоръженъ съ нокетъ, приличенъ на птичи. Дене спятъ въ леговището, въ птичи гнѣзда и по върховетѣ на палмитѣ, а вечеръ започватъ работа: ловъ на птици и гущери, които сж главната имъ храна, заедно съ малко плодове.

Лемуритѣ иматъ чудноватъ, винаги жалостивъ гласъ. Когато чувашъ вика имъ, мислишъ, че ги е постигнало нѣкакво нещастие, та искатъ да имъ се притечешъ на помощъ. Викътъ започва на ниска нота, постепенно се повдига и замира въ едва чутъ писъкъ. Една извика: „Ка-ка-ка-ка, ка-ка-ка-ка!“, и друга отговаря тоя мигъ. Нѣкога ще чуете кжсъ викъ: Ка-а!“, следъ който идва сжщо кжсъ отговоръ, на единъ тонъ по-високо или пониско. Тѣ се движатъ на двойки и внимателно следятъ движението една на друга.

Но най-красива отъ всички сжществувачи маймуни, е гверета, която живѣе въ гжститѣ гори на Африка. Тия маймуни учудватъ съ необикновено силната противоположностъ на своята бѣлоснѣжна и черна козина. Отъ рамената се спуска бѣла копринена мантия, която се слива съ дългата разкошна бѣла опашка. Черното лице е обточено съ бѣла широка ивица. Нѣкои стари самци достигатъ на ръстъ колкото бабуинитѣ.